

ANMELDELSER

findes i *AQA Anthology: GCSE English/English Literature*, inklusive lydfiler til Pre-1914 digtene, indeholder hjemmesiden desuden et hav af gennemgange af film, dramaer, digte, romaner og noveller. Det kan altså frit downloades, men kan også købes i en nemmere overskuelig papirversion via nettet.⁵⁾

Der er altså nok af inspiration rundt omkring til brug af teksterne i *The AQA Anthology*, og med den pris vil selv en slunken bogkonto kunne bære, at man som faggruppe får anskaffet lærereksemplarer og måske på sigt et klassesæt af antologien, der rummer så megen elev- og lærervenlig litteratur. (se flere henvisninger på bladets hjemmeside).

Wivian Winther Borg

The One Day of the Year – Anzac Day and Australian Identity.

Af Alan Seymour ved Inger Sarborg

Forlag: Gyldendal
Omfang: 135 sider
Pris: 175 kr. excl. moms
ISBN: 02-01060-5

The One Day of the Year er teksten til et drama skrevet af den australske dramatiker Alan Seymour. Historien udspiller sig i dagene omkring Anzac Day på et eller andet tidspunkt i slutningen af 50'erne eller begyndelsen af 60'erne. Dramaets unge hovedperson, Hughie Cook, er universitetsstuderende, men hans sociale baggrund er arbejderklassen. Alf, hans far er elevatorfører og "a bloody Australian". Hughies mor er hjemmegående husmor, hvis hobby er banko og kortspil. Desuden er der Wacka Dawson, en ældre ven af familien og en af de oprindelige Anzacs. Endelig er der Jan, Hughies overklassekæreste, med egen bil og meget lidt empati for Hughies socialklasse, hvor fjernsyn ikke er noget man ejer men noget man lejer for en dag. Konflikten i stykket er et ægte generationsopgør, som i det ydre kommer til at dreje sig om fejringen af Anzac Day, men som på et dybere plan hænger sammen med at Hughie er vokset op med velfærdssamfundet. Han får lov til at få den uddannelse, som faderen aldrig fik mulighed for at tage, selvom han gerne ville. Hughie er med sin uddannelse på vej ind i en socialklasse, som vil fjerne ham helt fra den verden forældrene har levet i. Titlen på dramaet angiver flere mulige fortsættelser, men en af dem bruges eksplicit mod stykkets slutning. Det er den ene dag om året, hvor veteraner fra alle sociale lag får lov til at føle, at de er noget særligt og har udrettet noget særligt.

For os gamle der har oplevet 50'erne og

5) <http://www.zigzageducation.co.uk/order.asp?userid=English>.

ANMELDELSER

60'erne er en formulering af generationskløften som den stykket byder på helt relevant, og den vil sikkert også kunne gribe årtusindskiftets unge mennesker. Hvis ikke – så er det vores opgave at åbne dette perspektiv for dem.

Nærværende udgivelse fokuserer på Australiens deltagelse i 1. verdenskrig og dermed australsk identitet og nationalfølelse, og knap så meget på stykkets bærende konflikt og omstændighederne omkring denne konflikt. Dette valg afspejles i et afsnit, som introducerer Australiens historie fra 1901 til og med 1. verdenskrig – og også i valget af illustrationer til bogen.

Bogen rummer – foruden en introduktion til den danske udgivelse af Alan Seymour selv og et interview med ham – et afsnit om at analysere drama, hvori ”*the Aristotle Drama model*” introduceres. Det er ganske enkelt gået for hurtigt. Det er for mig at se slet ikke nødvendigt at nævne Aristoteles, selvom Aristoteles’ Poetik stadig ligger til grund for megen litterær beskæftigelse med både drama og roman. Men hvis man vil nævne ham, så skal man også omtale dramaets ”three unities” rigtigt og ikke kalde dem ”the three units”, og nu hvor jeg er nede i detaljerne, så brugte grækerne ikke ordet *purification* for at udtrykke følelsen af *catharsis*; *catharsis* er det græske ord for det latinske *purificatio*. Det er detaljer – forhåbentlig ærgerlige svipsere. De to sproglige konsulenter burde også have fanget et par andre kedelige småfejl: flertal af *Anzac* er *Anzacs* og ikke *Anzac's* og i gloserne burde RSL ikke hedde *Returned Servicemens' League*.

Alle afsnit i bogen er forsynet med *Questions and Tasks* af den mere traditionelle slags. Enkelte virker en smule uigennemtænkt –

f.eks.” *www.task: Use the internet to gather information for a presentation on the Heidelberg artists, their backgrounds, and on impressionism as an art style.*”

Dette fører mig til den sidste kommentar. Bogen rummer et afsnit, der introducerer den australske malerskole Heidelberg-skolen. Afsnittet kommer til at danne bro mellem de sidste to årtier af 1800-tallet, hvor en specifik australsk national stolthed begynder at dæmre, og så denne nationale stoltheds ildprøve i forbindelse med Australiens deltagelse i krig for første gang. Der er ganske meget at tage fat på for bogens brugere i de muligheder, der her peges på. I tilknytning hertil bringes yderligere to andre tekster: Eric Bogles *The Band Played Waltzing Matilda* og Dorothea Mackellars *My Country*. Men hvorfor ikke også inkludere den originale *Waltzing Matilda*?

Alt i alt er der tale om en udgivelse skolerne godt kan investere i, men lad være med at lægge for meget i det uklædelige stempel, *Gymnasireformen 2005*, som skæmmer bogens udmærkede omslagsillustration.

◆
Hanne Drejergaard Kjeldsen